Ч. 52 Середа 20 (7) марта 1907. Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвого сойму. — В справі австро-угорскої угоди. — Росийска Дума.

На ранішнім засіданю в суботу по відчитаню спису петиций, правительственний комісар ґр. Лось відповідав на інтерпеляциї. Між иншим відповів на інтерпеляцию др. Олесницкого в справі університетских подій в дусі оногдашних виводів п. Намістника і на інтерпеляциї пп. Олесницкого, Богачевского і Охримовича в справах льокальної натури. По відісланю до комісиї проєкту о. Пастора соймової реформи виборчої, приступлено до внесень буджетової комісиї в справі зміни табору і службових відносин урядників і слуг при краєвім Виділї. П. Стояловский промавляв против предложеня буджетової комісиї в справі підвисшеня платні урядників і слуг при краєвім Виділї. За предложенєм заявили ся пп. Ґломбіньский і Малаховский, против п. Стапіньский. Внесенє буджетової комісиї принято. — Відтак принято без дискусиї справозданє буджетової комісиї в справі краєвої позички в сумі 2,885.000 на реґуляцию Полтви; в справі будови нових клінік у Львові, на що край мав дати 772.000, а держава таку саму квоту. Вкінци рішено візвати краєвий Виділ, щоби порозумів ся з кагалами і віднїс ся до міністерства просьвіти в справі заснованя у Львові жидівского теольоґічного ліцея і на найблизшій соймовій сесиї здав з того справу. — По відступленю краєвому Виділови петициї що до основаня в Закопанім санаториї для хорих на груди приступлено до дальшої ґенеральної дебати над буджетом. Промавляли о. Пастор, а відтак яко ґенеральний бесідник „против“ пос. Могильницкий. По промові пос. Могильницкого закрито ранїшне засїданє. На вечірнім засїданю говорив пос. Козловский яко ґенеральний бесідник „за“, по чім приступлено до дискусиї специяльної і ухвалено І. і ІІ. рубрику (репрезентация краю і заряд краю).

Вчерашне ранїшне засїданє розпочало ся о год. 10½. На внесенє краєвого Виділу ухвалено громадї Лежайск зізволити на побір підвисшених громадских оплат від горівки, пива і меду. Справозданє водної комісиї о наглім внесеню п. Куриловича і тов. в справі шкід, спричинених гірскими потоками в місцевостях Посада вільхівска і Підгірє під Сяноком, відступлено правительству, щоби оно докладнїйше справу розслідило і евентуально приступило до реґуляциї. Справозданє громадскої комісиї о петициї місточка Динів о зачисленє єго до ряду місцевостий, де обовязує громадский закон з 3. липня 1896 В. з. кр. ч. 51, відступлено до близшого розслідженя краєвому Виділови.

Перед приступленєм до дальшої специяльної буджетової дискусиї приступлено до вибору заступника члена краєвого Виділу з цілого сойму; вислїду ще не оголошено.

Відтак приступлено до специяльної буджетової дискусиї і принято рубрики III. і IV. (справи санїтарні і добродїйність) майже без зміни, підвисшаючи тільки дві позициї з 400 на 800 кор.

При рубрицї V. (просьвіта і штука) забрав голос о. Богачевский, полемізуючи з пп. Томашевским, Козловским і о. Пастором. Відповіли єму пп. Тарнавский і Томашевский. Відтак говорив п. др. Бобжиньский про внутрішну орґанїзацию краєвої ради шкільної і віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Плажек, відповідаючи на закиди о. Богачевского. О годинї 3 по полудни закрив п. Маршалок засїданє, відкладаючи єго на год. 7 вечером. На тім засїданю вела ся дальша дискусия над рубрикою „просьвіта і штука“.

З Будапешту доносять, що у вчерашних конференциях в президиї угорских міністрів взяли участь міністри австрийскі др. Коритовский і др. Дершатта. Переговори вели ся до год. 1-ої в полудне. О годинї 3½ австрийскі

---

39)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Майже цілу годину придивляв ся він домови із сусїдної брами. Був би охотно подивив ся й на кого з жителів того красного дому; та надармо! Поза шибами вікна нїхто не показав ся, через подвірє не переходив нїякий слуга. Остаточно не стало вже єму терпцю і він постановив розвідати ся в сусїдстві. Не міг преці зробити рішучого кроку, не маючи поняття о тім, яких людий там стрітить.

Хто міг бути мужем тої підприємчивої дами, що заходила собі з таким падлюком, котрий волочив ся ночами по таких шинках як той вдовиці Шіпенової.

Лекок роздумував над тим, у кого би то найлїпше можна розвідати ся, аж ось побачив на другім боцї улицї якогось шинкаря, що стояв в дверех свого шинку і курив люльку.

Він приступив до него і удаючи чоловіка, що віби то забув якусь адресу, спитав чемно, де ту єсть дім д'Арлянж. Шинкар не відозвавшись анї словом, анї не виймивши люльки з зубів, показав рукою.

Але знайшов ся спосіб зробити єго говірливійшим: треба лиш було вступити до єго шинку і завізвати єго, щоби він цокнув ся чаркою. Лекок так і зробив, а вид двох повних чарок розвязав єму язик мов би якесь чародійне слово. Лекок не міг би був знайти собі лїпшого, котрий би міг єму щось сказати, бо той чоловік мешкав вже десять лїт при тій улици і мав честь зачисляти панів і слуг з дому д'Арлянж до своїх гостий.

— Але знаєте — сказав він до Лекока — жаль менї вас дуже, коли ви хочете стягнути у маркізи якийсь рахунок. Будете мати досить часу научити ся, куди дорога до єї дому, заким побачите, як виглядають гроші від неї. У неї старають ся вже вірителї о то, щоби клямка не примерзла.

— Чорт же би єї! То хиба она така бідна!

— Она? Она має добрих двайцять тисячів франків ренти, не числячи красного дому. Але ви то знаєте, що коли хтось що року два рази тільки видає, кілько має доходу...

Він тут урвав і показав Лекокови дві дами, котрі якраз ішли попри них; одна з них могла мати вже добре поза сорок лїт і була цїла убрана чорно, а друга ще зовсїм молоденька, була убрана як інститутка.

— Дивіть ся, ось іде якраз внучка панї маркізи, панна Кляра зі своєю учительскою панною Шмідт.

В Лекока мов би грім вдарив.

— Єї внучка? — спитав він.

— А вжеж, дочка єї помершого сина, коли вам се лїпше подобає ся.

— Кількож їй лїт?

— Що найменше около шїсдесять. Але по нїй не пізнати того. Она з тих старих кремезних, що то жиють і по сто лїт, як дерева. А яка з неї язя! Не хотів би я тикнути їй під ніс мою гадку о нїй; я дістав би скорше в лице, як ось проковтнув би отсю чарку горівки.

— Звинїть — перебив єму Лекок — але она чей не сама мешкає в тім домі?

— Мій ти Боже, сама одна з внучкою і учителькою та двоїма слугами. А се що вам?

Бідний Лекок став був дійстно білий як полотно на єго сорочцї. Цїлий пишний будинок єго надій розлетів ся по сих словах шинкаря як тота хатка з карт, що єї ставить дитина.

— Нїчо! — відповів він непевним голосом. — О зовсїм нїчого! — Але не міг би був вже й чверть години видержати дальше тоту муку непевности. Заплатив і задзвонив до помешканя маркізи. Якийсь слуга отворив, подивив ся недовірчиво на него і сказав, що панї маркіза виїхала на село. Очевидно зроблено єму ту честь, що уважано єго за вірителя.

Але він умів так зручно дати на здогад, що не прийшов по довг, говорив з такою важностию о якихсь конечних справах, що слуга лишив єго остаточно в сїнех, сказавши, що піде ще раз подивити ся, чи єго панї дійстно нема дома.

Она була дома. За хвильку опісля вернув льокай знову, повів Лекока через великий сальон, котрого пишна знадоба вже дуже була споловіла, і впустив до будоару заслоненого рожевою материєю. Там лежала коло коминка на отоманї якась стара дама, що виглядала мов би якийсь страхопуд, велика, костиста, дуже зистроєна а ще більше намальована і вишивала щось зеленою волічкою.

мінїстри і фахові референти удали ся до свого готелю „Королева Анґлійска“, де відбули конференцию, треваючу до години $5^1/_2$, а відтак удали ся до будинку угорскої президиї мінїстрів, де наради вели ся знов до год. 7 вечером. Що до одної части материялу, над яким раджено, прийшло до порозуміня між обома правительствами. З огляду на великі розміри материялу потрібне буде загальне веденє нарад нинї цїлий день. Вчера раджено над консумцийними податками, нинї предметом нарад буде справа ренти і справи зелїзничі. Вечером видав угорский мінїстер торговлї Кошут бенкет в честь австрийских гостий, нинї о годині 2 по полудни відбуде ся снїданє у Векерлього.

Петербурска „Русь“ доносять, що посли правиці приготовлюють для думи предложенє для спровокованя лївиці, котре спричинило би або видаленє революцийних послів, або розвязанє думи. Социялїстична партия народна з причини заваленя стелї в салї засїдань зараз по відчитаню правительственної заяви, наміряє поставити внесенє о висказанє недовірия правительству, бо лише єго недбалість спричинила катастрофу. Та партия числить до 30 послів, котрі доси перехиляли ся до кадетів і наміряли по відчитаню правительственної заяви голосувати за простим переходом до дневного порядку. Засїданє думи відбуде ся нинї о годинї 10 перед полуднем в салї зборів шляхти, де звичайно відбувають ся засїданя ради державної. — Заява правительства буде відчитана і в радї державній на нинїшнім засїданю. — У Столипина явила ся депутация зложена з пп. Кириєнка і Солчикова, з социял-демократичного сторонництва і запротестувала против поведеня полиції, котра вдерла ся до мешканя члена думи, Магарадзе. Столипин відповів, що се стало ся тому, що властитель дому доніс, будьто би в мешканю згаданого посла відбували ся часто збори. На основі сего донесеня начальник полиції був обовязаний перевести ревізию, тим більше, що социяльно-демократична партия не є леґалізована, в наслїдок чого можуть бути толеровані лише збори членів тої партиї, а не публичні. — Суд знов відкинув внесенє партиї кадетів о леґалізованє того сторонництва, мотивуючи свою відмову тим, що в проґрамі партиї не подано способів, котрими кадети хотять осягнути свої конституцийні і демократичні цїли. Може отже бути, що ті способи є нелеґальні і що нарушили би публичне безпеченьство.

Новинки.

Львів, дня 19-го марта 1907.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував: концеписта санїтарного дра Йос. Михалика в Терноноли лїкарем повітовим і асистентів санїтарних: дра Каз. Червіньского в Бібрці, дра Пет. Яроцкого в Турці, дра Вячесл. Сґаблєвского в Бохнї, дра Евст. Бачиньского в Зборові, дра Руд. Затльокаля в Бережанах, дра Ел. Штанґенгавза в Богородчанах, дра Андр. Кондратовича в Жидачеві, дра Генр. Палестра в Снятині, дра Фр. Сенкевича в Дрогобичи, дра Меч. Білїньского в Печеніжинї і дра Мар. Удзелю в Залїщиках концепістами санїтарними ad personam, призначаючи рівночасно дра Сґаблєвского до Калуша і дра Сенкевича до Чорткова.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс: старшого ветеринаря повітового Стеф. Яновича із Снятина до Тарнобжеґа; ветеринарів повітових: Йос. Калковского з Бучача до Львова; Анат. Проскурницкого з Перемишлян до Бучача; Володим. Гіольского з Тарнобжеґа до Бучача; Йос. Кузьняра із Львова до Снятина; дальше асистентів ветеринарийних: Меч. Войціховского з Підгаєць до Освітима і Йос. Шварца з Жидачева до Львова.

— **Дрібні вісти.** Віцепрезидент кравової Дирекциї фінансової п. Прокопович виїхав до Відня, де буде на авдиенциї у Є. Вел. Цїсаря. — Купець Зиґмунд Бардах згубив оногди перед полуднем золотий перстїнь з брилянтом вартости 1000 К. — В Золочеві застрілив ся в суботу о 8-ій год. рано в тамошній ґімназиї вистрілом з револьвера ученик IV. кл. Б. іменем Огроднїк. — В процесї против п. Ст. Брандовского, редактора „Herold-a polsk.“ і „Gońc-a“ о обиду чести редакторів „Wiek-у now.“ засудив судия по переведеній розправі п. Брандовского на 20 днїв арешту з заміною на 200 кор. грошевої кари. — В Парижи помер нагло вчера по полудни звістний хемик, сенатор Бертельо, зараз по смерти своєї жінки. — На жаданє льондоньскої полиції арештовано в Ню-Йорку дві особи в хвили, коли виходили з корабля, з причини, що мали при собі диаманти і инші дорогоцїнности вартости 25.000 долярів (125.000 корон.) Всї ті дорогоцїнности походять мабуть з крадежі доконаної у якогось льондоньского ювелїра на суму 35.000 долярів.

— **Музичний піврічний попис** відбув ся минувшої суботи в першій концесиoнованій школї музичній панни Олени Прокешівної, на котрім зібрав ся чималий гурток свояків та знакомих госпітантів. Управительці самій, яка есть рівнож учителькою нашого інститута музичного у Львові, помагає значно єї сестра п на Льоля Прокеш, що крім співу студіювала і гру на фортепянї у проф. Лешетицкого у Віднн. В короткім часї єствованя з'єднала собі отся школа велику симпатию задля совістної працї учительок, а із нашої сторони желаємо їй на будуче як найліпшого розвитку.

— **З'їв власне ухо.** З Триєсту доносять: Один з робітників портових посварив ся зі своїм товаришем а від сварки прийшло до бійки, при чім один другому відорвав ухо, так, що оно держало ся ще лиш трохи на шкірцї. Поготівля ратункова відвезла покалїченого робітника до шпиталю, де лїкар мусїв відорване ухо таки зовсїм відоймити. По операциї зажадав робітник, щоби єму ухо показати; взяв єго до руки, оглянув і сказавши коротко: „То моє!“ — всунув до рота і — з'їв...

— **Розбишацкий напад** в пасажу Міколяша доси ще не вияснений, але здає ся щораз більше, що загадочність сеї справи вяже ся тісно з особою Фльорияна Латки (не Лятки, як ми вчера хибно подали за иншими ґазетами), слуги у пп. Міколяшів. Льокай Латка єсть молодим чоловіком, котрий має ледви 20 лїт. Вчера по полудни вийшов він вже із шпиталю і єсть — як кажуть — трохи ослаблений, але більше зі страху, як від ран, котрі суть незначні і виглядають лиш як би случайно пороблені. Оповіданя Латки про напад суть так баламутні, що цїла справа набрала через то загадочного характеру.

Латка розповідає, що до комнати увійшов насамперед один якийсь розбишак і спитав „Чи паньство дома?“ Коли він відповів, що нема, тодї той напастник став єго зїтручувати і хотїв силоміць дістати ся до дальших комнат. Тодї впав ще й другий напастник; оба звалили Латку на землю завязали єму хусткою рот та звязали ноги і руки разом. Відтак мабуть дібраними ключами отворили оба бюрка і забрали гроші. Розбишаки грозили Латцї ще й ножем, але не виконали ані слїд своєї погрози, бо видїли, що він з самого страху не був для них небезпечний. Чутка, мов би то Латка предкладав розбишакам своїх 500 корон, лиш щоби они не брали гроший єго службодавців, єсть неправдива, він того не говорив.

При сїй нагоді не від річи буде пригадати дуже подібну під деяким взглядом подію, яка стала ся дня 10 с. м. у Відни а про котру ми вже вчера коротко згадали. Якийсь послугач, 21-лїтний Матій Гавт, добачив, як пятьох злодїїв, знаних єму з лиця, несли якісь пакунки і серед заметелї зайшли на кладовище, щ

Она змірила молодого поліциста від голови до ніг а від ніг до голови, так, що єму аж кров набігла до голови. Але коли побачила, що він нїби запудив ся, з чого она очевидно була рада, спитала єго майже ввічливо:

— Ну, мій паничу, щож вас сюди приносить?

Лєкок не запудив ся був, але він змірку вав з жалем, що панї д'Арлянж не могла бути одною з тих, що повтїкали були з „Перчанки“. Рішучо зовсїм нїчо на нїй не відповідало тому описови, який подав був Папільон. Відтак пригадав собі молодий поліцист, як малї були слїди пороблені в снїгу а нога маркізи, що виставала трохи з під спідницї, була так велика як у старого хлопа.

— Ну щож? Чи не онїміли ви? — відозвала ся стара дама вже значно голоснїйше.

Не даючи безпосередної відповіди, виймив дорогоцїнний ковток із своєї кишенї і поклав єго на маленький столєчок та сказав:

— Приношу вам, панї, отсе знову; я то знайшов а то, як менї сказано, до вас належить.

Маркіза відложила роботу на бік, щоби придивити ся камінчикови. По хвили сказала:

— То правда, що сей ковток давнїйше до мене належав. То була така примха, котра мене перед чотирома роками була напала, а котра коштувала мене кругло двайцять тисяч франків. Ах, пан Доасті, що продав менї сей диямант, мусїв красний гріш на тім заробити. Але я маю внучку при собі, котру потреба виховувати — конечні потреби грошеві змусили мене небавком опісля позбути ся сеї прикраси.

— А хтож купив?

— Га? — сказала маркіза, котру то очевидно прикро вразило. — А то що за цїкавість?

— Звинїть, ласкава панї, я рад би лиш відшукати властителя сеї красної річи.

Маркіза видивила ся на свого гостя з цїкавою міною, мов би щось було несподїванкою для неї.

— Такий честний? Ого! А може не має й одного су в кишени...

— Ласкава панї!

— Добре! Добре! То ще не причина, щоби почервонїти мов бурак, мій паничу. — Я тоті ковтки відступила одній великій дамі з Австриї — бо в Австриї єсть ще богата шляхта — бароновій Вачав.

— А деж мешкає тота дама, панї маркізо?

— На Пер Ляшез*). Она, бачите, торік померла. Нинїшні женщини — обкрутять ся раз вальця і холодний вітрець тай вже їх нема! За моїх часів по кождім ґальоцї випивали молоді дївчата по скляночцї цукрованого вина і ставали межи дверми. І ми при тім були здорові, як бачите.

— Але панї, — говорив Лєкок уперто дальше. — Баронова Вачав чей лишила якихсь спадкоємців, мужа або дїти...

— Лиш брата, котрий при віденьскім дворі має посаду урядника і длятого не може зміняти свого осїдку. Він прислав порученє, щоби продати цїле майно єго сестри, навіть єї ґардеробу, а гроші єму відослано.

Лєкок не міг утаїти своєї зневохоти.

— Яке нещастє! — замуркотів він.

— Ну, длячого? — спитала стара дама. — Коли так, то сей диямант лишить ся при вас, а мене то тїшить, бо то буде справедлива заплата за вашу честність.

Як би так Лєкок міг був розлютити ся, крикнути, дати волю свому гнївови і сказати старій дамі, що она дурна, то було би то для него безконечною пільгою. Але деж би подїла ся тодї єго роля яко честного молодого мужчини? Мусїв отже змусити свої уста до усьміху, сказав навіть кілька слів подяки за таку ласку. А що не мав вже чого дальше дожидати, то поклонив ся низенько і ступаючи взад, вийшов з будуару.

Був як би приголомшений сим новим ударом. Чи хиба знов пустили єму якогось тумана тою комедиєю? Того не можна було припускати.

Колиб спільник убийника звірив ся був панови Доасті, то був би єго, коротко сказавши, попросив відповісти, що не знає, кому були продані брилянти, або просто заперечити, що они походять з єго склепу.

(Дальше буде).

*) Père Lachaise — так назинає ся кладовище в Парижи.

знаходить ся коло площі Шмельц, де звичайно відбувають ся великі войскові паради. Гавт пустив ся слідом за ними, щоби побачити, де они очевидно вкрадені річи сховають. Тимчасом злодії добачили, що він за ними слідить, зловили его, звалили на землю і хотіли зразу виколоти очи. Гавт однак кидав ся так, що они его лиш покалічили на лици, але очий не видовбали. Відтак злодії здерли з него одїнє, лишивши на нім лиш сорочку, звязали руки і ноги, завязали хусткою рот і так полишили его в снїгу, щоби замерз. По довших трудах удало ся ему якось рот відоткати, він почав кричати, а на его крик надбігли люди, котрі его розвязали і о цїлій події дали знати на поліцию.

Тоті „прохожі“, що вратували Гавта і дали знати на поліцию, то були два хлопаки, Клікнер і Ґубі, котрі зразу удавали, що зовсім не знають Гавта, пізнійше однак Клікнер зізнав, що то они оба звязали Гавта, бо Гавт того від них зажадав а навіть грозив їм, що їх заріже, як они того не зроблять, бо ему роз ходить ся о заклад з якимсь міліонером. Шнур, котрим Гавт був звязаний, всї три разом позичили собі були у якогось сторожа, а рани в лици поробив собі Гавт сам ножиком, котрий ему позичив один із хлопаків. І ся справа ще не виясчена. Здає ся, що Гавтови розходило ся о то, щоби удати, що его хтось обрабував і так укрити якусь крадіж. Гавта відставили були зразу до шпиталю, але опісля забрали до арешту.

— **Живцем засипані.** При будові нового двірця в Чернівцях стала ся на Каличчанці в суботу около 3 год. по полудни катастрофа, в котрій погибло трох робітників. Під будову варстатів на новім двірци треба було богато глини, а підприємець казав єї добувати на недалекій горі т. зв. Вайнберґ, при чім, щоби не мати богато видатків, казав підкопувати гору на яких 6 до 7 метрів в глубину, а опісля або вбивано з гори клин і відвалювано підкопану глину, або таки чекали аж підкопана маса сама урве ся. Подібно діяло ся й в суботу. Кільканайцять робітників, занятих при копаню глини, підкопали єї на яких пять метрів, коли нараз урвав ся підкопаний кусень гори і з висоти 8 до 10 метрів звалив ся на робітників. Декотрі відскочили ще в пору, але кількох а також і 4 конї засипала земля.

Завізвано зараз на поміч сторожу пожарну і відділ піонірів і наспіла також поготівля ратункова та почало ся відкопуванє нещасливих. По трох годинах роботи удало ся остаточно відкопати жертви катастрофи. Трох робітників: Ілька Фордебая, Йосифа Добряньского і Ілька Максимовича видобуто вже неживих; они задушили ся під землею. Два инші, Григорий Дезерат і Дмитро Захарюк були тяжко покалічені і єсть лиш слаба надія удержати їх при житю. Крім того засипала ще глина два вози і три конї; бідні кониска мали поломані ребра і згинули також. Жертви катастрофи відвезено до трупарнї а за возами ішли жінки, котрі на вість о нещастю прибігли з плачем на місце катастрофи. Один з убитих, Максимович полишив жінку і шестеро дрібних діточок.

Телеґрами.

Відень 19 марта. Майстри дамскої конфекциї, працюючи на акорд, ухвалили прилучити ся до страйку помічників. — В страйку пекарскім нема зміни. Число страйкуючих радше збільшило ся. Около 50 пекарень приняло жаданя страйкуючих.

Відень 19 марта. „Wien. Ztg.“ оголошує: Є. Вел. Цїсар санкціонував галицкий закон краєвий в справі мови викладової в ґімназиї в Бродах.

Марсилїя 19 марта. На однім корабли знайдено 2 бомби, котрі капітан казав кинути до води. Корабель той їздив перед тим з Росиї до Анґлії.

Берлин 19 марта. (Б. Вольфа). На основі ухвали головної управи союза роботодавців німецкого промислу деревляного будуть з днем 1. цьвітня відправлені всї з'орґанізовані робітники промислу деревляного.

Петербург 19 марта. Петербурска Аґенция єсть уповажнена заявити, що оголошене в париской ґазетї „Echo de Paris“ інтервю з президентом Думи, Ґоловіном, котрий мав заявити, що не має довіря до Столипина, котрий лиш жде на похибки зі сторони лївиці, щоби міг Думу розвязати, єсть зовсїм видумане.

Петербург 19 марта. Ґрупа безпартийних селян наміряє предложити Думі безпроволочний вибір комісиї для справ аґрарних. Справа рільна займе, здаєсь, найперше місце в ряді праць Думи.

Харків 19 марта. На стациї Карачевка напало 20 робітників, прибувших поїздом, на кондуктора, а побивши его, кинули під над'їзджаючий як-раз поїзд. Кондуктора видобуто з розторощеною головою.

Мальме (Швеция) 19 марта. В поїздї особовім, що їхав з Сімрісганен до Мальме, напало у ваґонї почтовім двох замаскованих мужчин на почтового урядника і вистрілами з револьвера зранили его тяжко. Напастники забрали відтак всї вартістні посилки і вискочили з поїзду підчас руху. На голос вистрілів поспішив кондуктор до воза почтового, де застав того урядника лежачого без памяти. Раненого привезено до шпиталю в Мальме. Висоти зрабованої суми доси не знати.

Мальме 19 марта. Слідство виказало, що підчас нападу на поїзд зрабовано грошевий лист, в котрім були 3000 марок і кілька рекомендованих листів.

НАДІСЛАНЕ.

Антін Хойнацкий

книгар, Львів, ул. Арсенальска ч. 6. (побіч костела ОО. Домініканів)

приймає всякі замовленя на книжки, ноти образи, часописи і анонси за попереднім надісланєм належности або й за посліплатою.

Прошу прислати **3 К 60 с.** а вишлемо Вам:

1. Житє сьвятих — оправлене.
2. Добряньского Обяснениє служби Божої.
3. Справа в селї Клекотинї.
4. Сьпіванник церковний під ноти.
5. Унїя церковна.
6. Лихий день.
7. Тато на заручинах.

В книгарни коштують ті книжки **7 корон 60 с.**

Адреса: Антоній **Хойнацкий**, книгар Львів, ул. Арсенальска ч. 6.

Як плекати і доглядати садовину

коли хоче ся мати з неї дохід.

Підручник для властителїв садів, селян, міщан і учителїв. З 21 рисунками в текстї.

Написав **Василь Породко.**

Цїна 50 сотиків.

Можна купити в книгарнях: Тов. ім. Шевченка Ставропигійскій і у автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

Книжки для молодїжи.

видавництва руск. Тов-а педаґоґічного припоручені ц. к. Радою шк. краєвою.

Образкові без тексту для дїтий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розривки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші звірята 80 сот.

Образкові з текстом для дїтий другого степеня науки:

Ч. 8. Зьвіринець 20 с. — Ч. 10. Забавки 20 с. — Ч. 11. Менажерия 20 с. — Ч. 96. Дїтвора 1 К. — Ч. 97. Зьвірята домашні 80 с. — Ч. 98. Приятелї дїтий 1·20 К.

Ілюстровані для дїтий третого і четвертого степеня науки:

Ч. 60, 62, 69, 75, 76. Казки Андерсена бр. по 50 с., опр. по 70 с. — Ч. 63. Казки Брянчанїнова бр. 30 с., опр. 44 сотиків. — Ч. 109. Робінсон велик. бр. 1·80 К, опр. 2·20 К. — Ч. 65. Мірон. Пригоди Дон Кіхота бр. 80 с., опр. 1·10 с. — Ч. 101. Ґете-Франко: Лис Микита бр. 1 К, опр. 1·30 с.

Книжки без образків для дїтий третого і четвертого степеня науки.

Ч. 50. Коротенький огляд руско-україньского письменьства, д-ра О. Макарушки. — Ч. 109. Робінзон великий бр. 1 К 50 с. опр. 1·80 К. — Ч. 1. Молитвенник нар. опр. 30 с. опр. в полотно 40 с. — Ч. 3. Китиця желань 3 розш. видане бр. 40 с, опр. 60 с. — Ч. 4. Читанка бр. 20 с. — Ч. 13. Т. Шевченко. Кобзар для дїтий 30 с. — Ч. 15. Юл. Верне. Подорож довкола землї бр. 1·20 К, опр. 1·50 К. — Ч. 29. Мальота. Без родини опр. 1·10 с. — Ч. 54. Т. Шевченко. Кобзар бр. 2 К, опр. 2 К 40 с, в полотнї 2·70 с. — Ч. 71. Оповіданя для дїтий бр. 40 с, опр. 54 с. — Ч. 72. М. Коцюбиньский. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 73. О. Катренко. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 74. Василь В-р. Подорож до краю Ліліпутів бр. 50 с, опр. 64 с. — 77. А. Кримский. Переклади бр. 40 с., опр. 54 с. — 82. Марта Борецка, іст. опов. бр. 40 с., опр. 60 с. — 84. Др. М. Пачовский. Народні думи з поясненями ч. І. 40 с., опр. 60 с. — 86. А. Толстой. Казки бр. 40 с., опр. 54 с. — 87. О. Кониский. Поеми бр. 30 с., опр. 44 с. — 88. Покарана лож. Комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.— 90. Дивні Пригоди Комаха Савґвіна ч. І. 48 с., опр. 70 с. — 91. Е. Ярошиньска. Перша книжочка для малих дївчат 20 с. — 94. Е. Ярошиньска. Друга книжочка для м. дївчат 20 с., разом оправлені 54 с. — 92. Малий сьпіваник 20 с. — 93. Клавдия Лукашевич. Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 с. — 103. Анґлїйскі казки 24 с., опр. 38 с. — 104. Е. Ярошиньска. Повістки 24 с., опр. 90 с. — 106. Др. І. Франко. Абу Казимові капцї 60 с., опр. 90 с. — 108. Збиточник Ґумфрі, з анґлійск. 70 с, опр. 1 К. — 111. Л. Ґлїбів: Байки 10 с. — Ч. III., IV., VI. В. Чайченко: Комар, Грицько, Дума про княгиню Кобзаря по 10 с. — Ч. V., VII. Днїпрової Чайки: Казка про сонце та его сина, Писанка по 10 с. — 112. Істория куска хліба бр. 50 с, опр. 64 с. — 115. В Джунґлях, брош. 50, опр. 64.

Книжки для молодїжи шкіл видїлових:

Ч. 89. М. Вовчок. Інститутка бр. 40 с., опр. 60 с. — 95 Шекспір в повістках бр. 30 с., опр. 60 с.

Замовляти можна в канцеляриї руского Тов. Педаґоґічного у Львові ул. Сикстуска 47 або в книгарнї Товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1. Хто пришле гроші поперед, тому при замовленю книжок (в канцеляриї Товариства) на квоту 10 К висилає Товариство книжки оплатно, а від подвижки дає 10 прц. рабату. При замовлених нисше 10 К (на инші книжки) треба дочислити оплату почтову.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

НАЙЛІПШЕ НАСІНЄ
рільне, огородове і цьвітове можна дістати у
М. Воліньского, Львів пл. Марийска ч. 3.

Съвіжий Мід
десеровий курацийний найлучший, твердий або плинний, (патока) в власних пасїк 5 клґ. 6 К 60 сот. оплатно.
Корінеіч, ем. учит.
Іванчани п. л.

Інсерати
принимає
Аґенция дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9·

БІЛЄТИ ІЗДИ
на всї зелїзницї
продає
Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна
Аґенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цінах оригінальних.

Головна аґенция дневників
СТ. СОКОЛОВСКОГО
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.
До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).